

sosialurin

Rundferðin við ESJU

Framhald

Frá Góðafossi fóru vit gjøgnum Ljósvatnaskarð og komu í Fnjóskadal. Har um leið er Vaglaskóg. Tað var toka, og sýnið vánaligt, men tá vit komu oman móti Eyafirði klárnáði. Vit komu kl. 22 til Akureyrar, og tá legði »Esja« til bryggju. Vit finga ein kopp av

Í 8. parti av ferðafrásøgnini úr Íslandi skrivar Sámal Johansen um vitjanina á Akureyri, m. a. hvussu trupult tað var at finna »Ríkið«.

Akureyri

um tað, hugsaði eg, og tá eg nú var einsamallur — konurnar høvdu annað at takast við — so helt eg, at eg skuldi fara at vita, um eg ikki fann »Ríkið« á Akureyri. Eg spurdi okkara blíða og »dygra« bryta (hovmeistara), hvar »Ríkið« á Akureyri var, hann segði, at eg skuldi fara inn móti fjarðarbotninum.

Eg fór so í land og hugsaði við mær sjálvum, meðan eg gekk niðan eftir bryggjunni: »Nu stander riget i våde«. Fyrst gekk eg ta leið, sum brytin hevði sagt.

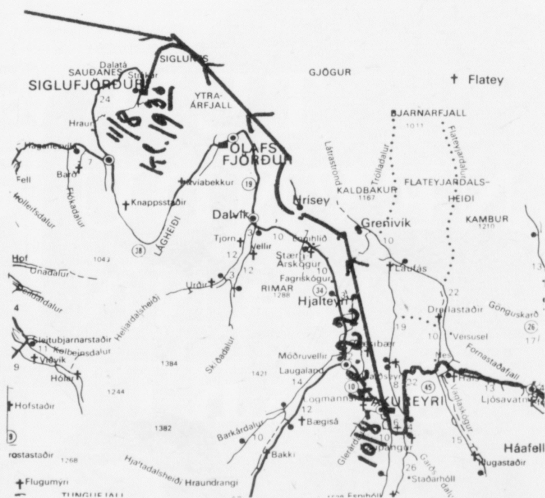
Vinkonur

Myndamaður blaðsins kom um dagarnar fram á hesar báðar smá vinkonurnar. Tær prátaðu dúgliga og tóktust hava nógv um at vera . . .

kaffi, og so fóru vit at leggja okkum.

11/8 fóru vit upp kl. 8 og drukku morgunkaffi. Einar var sjúkur henda morgun og ætlaði tí at leggja seg í koyggjuna fyrrapartin. Hann helt tó, at tað mundi fara at javna seg nakað skjótt.

Tað hevði ofta verið talað okkara millum, at vit skuldu royna at fara í »Ríkið«, men tað var aldri komið longur enn til prátt.

Henda morgun søgdu Tórir og Jógvan, at teir noyddust at fara til hárskerara fyrri at klippa sær. Eg hugdi at høvdu á teimum og helt, at tað mátti ikki verið neyðugt, men teir søgdu, at teir máttu koma sær til hárskerara sum skjótast. Ja, ja, teir

Eg gekk bæði langt og leingi, men einki »Ríkið« eg fann. At enda kom eg til ein mann, sum gekk og rullaði eina tunnu; eg fór til hansara og spurdi, hvar »Ríkið« var. »Ja, hagar er ikki lætt at finna hjá ókkunnug-fólki,« segði maðurin, »komið inn higar við mær, so skal eg tekna eina skitsu, sum tygum kunnu brúka til at miðja tygum eftir«.

Nr. 61

2. november 1974